

**ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΩΡΩΠΟΥ ΚΑΙ ΦΥΛΗΣ
ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΩΝ ΕΝΙΣΤΑΜΕΝΩΝ**

**Κληρικολαϊκή Σύναξις Α'
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς
Ἑνότης - Διακονία - Μαρτυρία**

**Πέμπτη τῆς Μεσοπεντηκοστῆς
27ῆς Ἀπριλίου 2012 ἐκ.ῆμ.
Ἱερὰ Μονὴ τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς
Ἀχαρνῶν Ἀττικῆς**

Ὁρθόδοξο Ἐκκλησιαστικὸ Φρόνημα

† Ἐπισκόπου Γαρδικίου Κλήμεντος

*Θεοφιλέστατοι,
Σεβαστοὶ Πατέρες καὶ Μητέρες,
Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοὶ καὶ Ἀδελφές· Χριστὸς Ἀνέστη!*

ΟΤΑΝ λέγουμε Ὁρθόδοξο Ἐκκλησιαστικὸ Φρόνημα, δὲν ἐννοοῦμε ἀπλῶς τὴν ἀπόκτησι καὶ κατοχὴ θεωρητικά, γνωσιολογικὰ καὶ ἰδεολογικὰ τῶν ἀρχῶν τῆς Πίστεως καὶ τῆς Ζωῆς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας ἀπὸ τὸν κάθε ἓνα ἀπὸ ἐμᾶς. Ἀλλά, ἐννοοῦμε κάτι βαθύτερο, μία διαρκῆ στάσι καὶ πορεία ζωῆς, ἡ ὁποία εἶναι ἐμποτισμένη ἀπὸ τὸ ἦθος τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ αὐτὸ τὸ ἦθος, ὁ φορέας του τὸ ἐκφράζει καὶ τὸ ἐκδηλώνει σὲ κάθε λεπτομέρεια τῆς ζωῆς του.

Ἐφ' ὅσον, θεία Χάριτι, εἴμαστε καὶ ἀνήκουμε στὴν ἁγία Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας, ἀποτελοῦμε «μέλη»¹ τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ καὶ «κλήματα»² τῆς Ζωοποιοῦ Θείας Ἀμπέλου. Ἀναγεννηθήκαμε στὴν ἴδια Κολυμβήθρα, δεχθήκαμε τὴν αὐτὴ Σφραγίδα τῆς δωρεᾶς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ κοινωνοῦμε τὰ αὐτὰ Θεία καὶ Ἄχραντα Μυστήρια τοῦ Σώματος καὶ τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ μας. Ὁ ἴδιος θεῖος Εὐαγγελικὸς λόγος τρέφει τὶς ἀκοές μας καὶ ζωογονεῖ τὶς ψυχές μας, οἱ ἴδιες ἅγιες Ἀρετὲς μᾶς διαπερνοῦν, τὰ αὐτὰ ὑψηλὰ ἰδανικὰ μᾶς ἐλκύουν, τὴν αὐτὴ

θεία ὁδὸ πρὸς οὐρανὸν ἀναβαίνομε.

Ἡ πορεία μας εἶναι κοινή, ἀλλὰ ὁ κάθε ἕνας ἀπὸ ἐμᾶς τὴν βαδίζει καὶ τὴν βιώνει μὲ τρόπο προσωπικό, σύμφωνα μὲ τὰ ιδιαίτερα χαρίσματα καὶ τὶς κλήσεις του, μέσα στὴν Ἑνορία ἢ τὴν Μονή του, ὑπὸ τὴν καθοδήγησι τοῦ πνευματικοῦ Πατρός του· καὶ ὅλα αὐτὰ λαμβάνουν χώρα ἐντὸς τοῦ Μυστηριακοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ πλαισίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας τῆς ὁμολογητικῆς Ἱερᾶς Συνόδου μας τῶν Ὁρθοδόξων Ἐνισταμένων κατὰ τῆς Αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Τὸ πλαίσιο αὐτὸ ἐξασφαλίζεται καὶ λειτουργεῖ ἀπρόσκοπτα χάρις στὴν ἄγρυπνη μέριμνα καὶ τὴν ἀνύστακτη φροντίδα τῶν Ἀρχιερέων μας. Γιὰ τὸν λόγο τοῦτο, ἄνευ Ἐπισκόπων καὶ Πρεσβυτέρων, ὅπως διδάσκει ἐπιγραμματικὰ ὁ Ἅγιος Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος, «*Ἐκκλησία οὐ καλεῖται*»³.

Ἐννοεῖται βεβαίως, ὅτι ἐμεῖς οἱ, ἐλέει Θεοῦ, Ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας διακρατοῦμε πρῶτοι, ἔργοις καὶ λόγοις, τὴν Ὁρθόδοξη Πίστι καὶ τὸ Ὁρθόδοξο ἦθος, ὥστε νὰ ἀποτελοῦμε ὑγιᾶς καὶ φωτεινὸ παράδειγμα.

Μέσα στὴν ἁγία Ἐκκλησία συγκροτοῦμε, ὅπως ἀντιλαμβανόμαστε, μία «*ἁγία Οἰκογένεια*», τὴν Οἰκογένεια τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ, τὰ ὁποῖα ἀπολαμβάνουν τὴν Πατρικὴ Θεϊκὴ Ἀγκάλη.

Καὶ αὐτὸ ποὺ πρέπει νὰ ἐπιτευχθῆ ἀπὸ τὸν κάθε ἕναν ἀπὸ ἐμᾶς, Κληρικό, Μοναχὸ καὶ Λαϊκό, εἶναι **νὰ ἐναρμονίσουμε τὴν προσωπικὴ βίωσι τῆς ἐν Χριστῷ Ἀπολυτρώσεως, μὲ τὸ ἐκκλησιαστικὸ γεγονός τῆς ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι Κοινωνίας, ὥστε νὰ διακρινώμαστε πράγματι ἀπὸ γνήσιο Ἐκκλησιαστικὸ Φρόνημα.**

Αὐτὸ εἶναι ἐπιδίωξι ζωῆς καὶ κατορθώνεται μὲ κόπο καὶ ἀγῶνα, διότι ἡ προσπάθεια γιὰ ἀπόκτησι καὶ ἐδραίωσι Ἐκκλησιαστικοῦ Φρονήματος, εἶναι διαρκῆς ἀγῶνας γιὰ **Ἀγάπη, Ὑπακοή καὶ Ἐνότητα.**

Μέσα στὴν ἁγία Οἰκογένεια τῆς Ἐκκλησίας, τὸ πρῶτο καὶ κύριο γνώρισμά μας θὰ πρέπει νὰ εἶναι ἡ *Ἀγάπη*: «Ἐν τούτῳ γνώσκονται πάντες ὅτι ἐμοὶ μαθηταὶ ἐστε, ἐὰν ἀγάπην ἔχητε ἐν ἀλλήλοις»⁴. Καὶ θὰ ἔχουμε *Ἀγάπη*, ὅταν φρονοῦμε τὰ αὐτὰ στὴν Πίστι καὶ τὴν Ἀρετῇ, σύμφωνα μὲ τὸν Κύριό μας: «Τοῦτο γὰρ φρονεῖσθω ἐν ὑμῖν ὃ καὶ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ»⁵. Καὶ θὰ διασφαλίσουμε τὴν *Ἀγάπη* καὶ τὴν *Ὁμοφροσύνη* μας, καὶ ἄρα καὶ τὴν *Ἐνότητά* μας, ὅταν ἔχουμε «*νοῦν Χριστοῦ*»⁶ καὶ πειθώμεθα καὶ ὑπακούωμε στοὺς κατὰ Θεὸν Ποιμένες μας, ὥστε νὰ κατανικήσουμε τὸν ἐγωϊσμό μας, νὰ καθαρθοῦμε ἀπὸ τὰ πάθη μας καὶ νὰ ἐκκλησιοποιηθοῦμε. Τί σημαίνει *ἐκκλησιοποίησις*; Ζωὴ Χάριτος, εὐλογίας καὶ ἁγιασμοῦ· **ζωὴ ἀπελευθερωμένη ἀπὸ τὴν πλάνη τοῦ ἰδίου θελήματος καὶ χαρακτηριζομένη ἀπὸ τὴν μεταμόρφωσι τοῦ ἀτομικοῦ «ἐγώ», σὲ**

ἐκκλησιαστικὸ «ἐμεῖς»!

Ὡραία συνοψίζει τὰ πράγματα ὁ Μέγας Βασίλειος, ὅταν γράφει ἐπιγραμματικά: «**Οὐ γὰρ κατὰ ἀγάπην περιπατοῦντος οὐδὲ πληροῦντός ἐστι τὸν νόμον τοῦ Χριστοῦ τῆς πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς συναφείας ἑαυτὸν ἀποτέμνειν**»⁷.

Διότι, δυστυχῶς, εἶναι δυνατόν, ἀκόμη καὶ μέσα στὴν ἀγία ἀτμόσφαιρα τῆς Ἐκκλησίας, ἐμεῖς νὰ φρονοῦμε «τὰ ἐπίγεια»⁸, νὰ ὑπερισχύη μέσα μας «τὸ φρόνημα τῆς σαρκός»⁹ καὶ νὰ παραμένουμε δέσμοι τοῦ ἐγωϊσμοῦ μας, καὶ ἔτσι νὰ ἀδυνατοῦμε νὰ ἀλλοιωθοῦμε τὴν *καλὴν ἀλλοίωσιν* τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς τῆς Χάριτος, καὶ μοιραίως νὰ προξενοῦμε προβλήματα, διαιρέσεις, σκάνδαλα καὶ ταραχές...

Τὸ τί ἀκριβῶς συμβαίνει μέσα μας καὶ γύρω μας, στὸ περιβάλλον μας, δύναται νὰ πιστοποιηθῆ εὐκολα: ὑπερισχύει μέσα μας ἡ Ἀγάπη γιὰ τὸν Θεὸ καὶ τὸν Πλησίον; Ἔχουμε εἰλικρινῆ σεβασμὸ καὶ ὑπακοὴ στὸν πνευματικὸ μας Πατέρα; Εἴμαστε ἔτοιμοι νὰ θυσιάσουμε τὴν δική μας τακτοποίησι χάριν τοῦ κοινοῦ καλοῦ καὶ τῆς εὐρύτερης ὠφέλειας τῆς Ἐκκλησίας; Δεικνύουμε μαρτυρικὴ ἐγκαρτέρησι στὶς θλίψεις καὶ στὶς ἀναπάντεχες δυσκολίες μὲ ὑπομονὴ καὶ ἐλπίδα;

Ἄν ὄχι σὲ ὅλα αὐτὰ, ἢ ἔστω σὲ κάποια ἀπὸ αὐτὰ, τότε ἄς μὴ αὐταπατώμεθα ὅτι βαδίζουμε θεάρεστα καὶ ὅτι ἔχουμε Ὁρθόδοξο Ἐκκλησιαστικὸ Φρόνημα. Ἄν μάλιστα εἴμεθα ἔτοιμοι προκειμένου νὰ στήσωμε τὸ ἴδιον θέλημά μας -τὸ ὁποῖον θεωροῦμε ὡς τὸ καλύτερο καὶ τελειότερο- νὰ συγκρουσθοῦμε μὲ τοὺς Ἀδελφοὺς μας, ἢ ἀκόμη καὶ μὲ τοὺς Ποιμένες μας, τότε ἄς γνωρίζουμε ὅτι πάσχουμε δεινῶς, ἐργαζόμεθα ἀντι-ἐκκλησιαστικῶς καὶ καταστροφικῶς καὶ χρῆζουμε ἐπειγόντως μεγάλης καὶ βαθείας μετανοίας!

Δὲν εἶναι βεβαίως ὑποχρεωτικὸ καὶ ἀναμενόμενο νὰ συμφωνοῦμε ὅπωςδῆποτε σὲ ὅλα τὰ ἐπὶ μέρους θέματα, βιωτικὰ ἢ ἀκόμη καὶ ἐκκλησιαστικά, πρακτικῆς μάλιστα φύσεως καὶ δράσεως, ἀλλὰ τοῦτο δὲν σημαίνει ὅτι πρέπει νὰ πλήττεται ὁ ἱερὸς δεσμὸς τῆς Πίστεως καὶ τῆς Ἀγάπης μεταξύ μας.

Καὶ στὴν περίπτωσι αὐτῇ, ἄς θυμηθοῦμε καὶ πάλι τὴν εὐστοχη παρατήρησι τοῦ Μεγάλου Βασιλείου: «**οὐδὲν γὰρ οὕτως ἰδίον ἐστι Χριστιανοῦ, ὡς τὸ εἰρηνοποιεῖν**»¹⁰!...

Γιὰ τὸν λόγο τοῦτο καὶ οἱ ἀγαθοὶ καὶ ἀγλαοὶ καρποὶ τοῦ πνευματικοῦ πλέον φρονήματος εἶναι «ζωὴ καὶ εἰρήνη»⁹. Ὁ ἐμφορούμενος ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στρέφεται συνεχῶς στὸν Θεὸ καὶ ἐκζητεῖ τὸ Ἔλεός Του, τηρεῖ τὶς θεῖες Ἐντολές, ἐπιτελεῖ ἔργα ἀγαθὰ, μετανοεῖ εἰλικρινά, σέβεται καὶ ἐκτιμᾷ τὸν πνευματικὸ του Πατέρα καὶ τὸν Ἐπίσκοπό του,

εἶναι ἔτοιμος νὰ ὑποχωρήσῃ ἀπὸ τὴν γνώμη καὶ τὴν ἐπιθυμία του, ὅταν ἀναγνωρίσῃ, ἢ ἔστω ὅταν τοῦ τὸ βεβαιώσουν οἱ ἄλλοι, ὅτι τὸ γενικώτερο καλὸ τῆς Ἐκκλησίας ἀπαιτεῖ ὑποχώρησι.

Ἀγαπητοὶ Πατέρες καὶ Ἀδελφοί·

Εἶναι καιρὸς νὰ καλλιεργήσουμε καὶ νὰ ἐμβαθύνουμε στὸ λησμονημένο ἀπὸ πολλοὺς ἀπὸ ἐμᾶς *γνήσιο Ἐκκλησιαστικὸ Φρόνημα*. Ἄν πράγματι ἐπιθυμοῦμε μία ἀνακαίνισι τῆς πνευματικῆς μας ζωῆς, μία ἀνανέωσι -ἀκόμη καὶ τοῦ ἔμψυχου ὑλικοῦ- τοῦ χώρου διαμονῆς καὶ διακονίας μας, καὶ μία ἐνδυνάμωσι τῆς κατὰ Θεὸν μαρτυρίας μας, πρέπει ὅπωςδήποτε νὰ καταπολεμήσουμε τὶς ἐκτροπὲς ἀπὸ τὸ γνήσιο Ἐκκλησιαστικὸ Φρόνημα!

Ἴδου μερικὲς ἀπὸ αὐτές:

– νὰ παύσῃ ἡ ἐγωπαθῆς αὐτόνομη δρᾶσις, ἃν καὶ ὅπου αὐτὴ ἐντοπίζεται, ἢ ξεκομμένη ἀπὸ τὸ ἐκκλησιαστικὸ μας πλαίσιο, διότι αὐτὴ συνιστᾷ *νοσηρὸ* ἐκκλησιαστικὸ φρόνημα·

– νὰ ἀποφεύγεται πάσῃ θυσία ὁ φατριασμός, ὡς καὶ ἡ ἀποδοχὴ ἄλλοτρίων ἐπιδράσεων ἀπὸ τὸν κοσμικὸ τρόπο σκέψεως καὶ δράσεως, ἢ δημιουργία ἀντιπαλοτήτων, ἐντάσεων καὶ ἐχθροτήτων, ἢ κατάκρισις, ἢ ἱεροκατηγορία, τὸ διαρκὲς παράπονο, ὁ ψιθυρισμὸς καὶ ὁ γογγυσμὸς, διότι ὅλα αὐτὰ συνιστοῦν *νόθο* ἐκκλησιαστικὸ φρόνημα·

– νὰ ὑπάρχῃ ὠριμότητα καὶ διάκρισις οὐσιωδῶν καὶ ἐπουσιωδῶν στὴν ἐκκλησιαστικὴ πρᾶξι καὶ ζωὴ καὶ ὄχι ἄκριτη προσκόλλησις σὲ τύπους καὶ ἐντολὰς δῆθεν πατροπαράδοτες, ἄνευ ὅμως οὐσίας καὶ σημασίας, μόνον καὶ μόνον γιὰ τὴν πεισματικὴ ἐμμονὴ σὲ κάτι στατικὸ καὶ λανθασμένο, καὶ τὴν ἀνακοπὴ τῆς πνευματικῆς προόδου καὶ ζωντανίας τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Σώματος, διότι τοῦτο ἀποτελεῖ *ἀλλοιωμένο* ἐκκλησιαστικὸ φρόνημα·

– νὰ παύσῃ ἡ ἐμφανῆς ἔλλειψις σὲ μερικοὺς πνεύματος μαθητείας καὶ ὑπακοῆς, ὅπως καὶ ἡ ἀδράνεια καὶ δικαιολόγησις, ἐν ὀνόματι τῆς ἐξυπηρετήσεως τοῦ κόσμου, τῆς ἐκκοσμικεύσεως τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς καὶ ἰδίως μάλιστα τῶν ἱερῶν Μυστηρίων, μὲ τὶς συνακόλουθες πτώσεις σὲ σφάλματα καὶ αὐθαιρέσιες, διότι ὅλα αὐτὰ συνιστοῦν σαφῶς *ἔλλειψι γνησίου καὶ αὐθεντικοῦ* ἐκκλησιαστικοῦ φρονήματος.

Τὰ πράγματα εἶναι σοβαρά. Οἱ ἐπισημάνσεις αὐτές, ὅπως ἐνδεικτικέες, δὲν εἶναι θεωρητικέες καὶ μικρᾶς σημασίας. Καταγράφονται μὲ πόνο ψυχῆς, ἀλλὰ καὶ μὲ αἴσθησι εὐθύνης γιὰ ἐπίγνωσι καὶ διόρθωσι ὅσων ἀτόπων συμβαίνουν ἐκ συστήματος ἢ καὶ περιστασιακά.

Ἡ ἱερὰ Παρακαταθήκη ἡμῶν τῶν Ὁρθοδόξων Ἐνισταμένων τοῦ Πα-

τρίου Ἡμερολογίου, τὴν ὁποῖαν παρελάβαμε ἀπὸ τὸν φωτισμένο καὶ διακριτικὸ Ποιμενάρχη μας, εἶναι Παρακαταθήκη ἰσορροπημένης καὶ θεαρέστου διακρίσεως: ἐμμονὴ στὴν ὅλη Ἀλήθεια τῆς Πίστεως, στὴν Καθολικότητα τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ στὸ ὅλο Ὁρθόδοξο Ἔθνος, τὸ Χριστοπαράδοτο, Ἀποστολοπαράδοτο, Πατροπαράδοτο.

Ἄς διαφυλάξουμε αὐτὰ ἐν ταπεινώσει, καὶ ἅς τὰ καλλιεργήσουμε μὲ σεβασμὸ καὶ ὑπακοὴ στοὺς κατὰ Θεὸν Ποιμένες μας καὶ μὲ ἁρμονικὴ σύμπνοια καὶ ἀγάπη μὲ τοὺς Ἀδελφούς μας. Μόνον ἔτσι θὰ ἔχουμε τὴν βεβαία ἐλπίδα μεταδόσεώς τους στοὺς ἐπιγενομένους, ὥστε ἡ διακονία μας νὰ τύχη τῆς εὐμενοῦς θείας κρίσεως καὶ δικαιοσύνης. Ἀμήν!

1) Α΄ Κορ. ιβ΄ 27. / **2)** Ἰωάν. ιε΄ 5. / **3)** Τραλλιανοῖς, ΙΙΙ, 1. / **4)** Ἰωάν. ιγ΄ 35. / **5)** Φιλιπ. β΄ 5. / **6)** Α΄ Κορ. β΄ 16. / **7)** Ἐπιστολὴ 65: «Ἀταρβίω». / **8)** Φιλιπ. γ΄ 19. / **9)** Ρωμ. η΄ 6. / **10)** Ἐπιστολὴ 114: «Τοῖς ἐν Ταρσῷ περὶ Κυριακόν».